

Sygn. akt I C 31/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Majkowski

Protokolant : Joanna Wolczyńska – Kalus

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2022 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku SA z siedzibą w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) Banku SA z siedzibą w W. kwotę 171.079,73 (sto siedemdziesiąt jeden tysięcy siedemdziesiąt dziewięć 73/100) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6 lipca 2021 r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej A. W. na rzecz powoda (...) Banku SA z siedzibą w W. kwotę 13.971,00 (trzynaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt jeden) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 32/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 stycznia 2022 r. wniesionym do Sądu Okręgowego w Sieradzu powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o:

1. zasądzenie od pozwanej A. W. na rzecz powoda 171.079,73 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c., liczonymi od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty;
2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów elektronicznego postępowania upominawczego oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na pozew, która wpłynęła do Sądu Okręgowego 8 marca 2022 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 22 stycznia 2019 r. zawarł z pozwana umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Na podstawie tej umowy powód udostępnił pozwanej kwotę kredytu w wysokości 154.810,75 zł. W ramach umowy pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty kredytu na rzecz powoda. Pozwana oświadczyła że uzyskała

od banku wyjaśnienia co do wszystkich zgłoszonych przez nią wątpliwości, wysokości udzielonego kredytu, a także o sposobie naliczenia odsetek oraz opłat. Złożona przez pozwaną dyspozycja wypłaty środków finansowych z tytułu umowy została przez powodowy bank zrealizowana co przyczyniło się do przysporzenia majątkowego strony przeciwnej i świadczyło o wykonaniu zobowiązania przez powoda. Pozwana otrzymała również prognozowany harmonogram spłat kredytu, w którym wskazano terminy spłat poszczególnych rat kredytu, wysokość rat jak również saldo zadłużenia po spłacie raty i numer rachunku do spłaty.

(umowa kredytu z dnia 22 stycznia 2019 k. 64 -67; dyspozycja uruchomienia kredytu k. 68; prognozowany harmonogram spłat k. 76; historia operacji na rachunku bankowym k. 96 -101, 104-122v.).

Wobec opóźnienia pozwanej w spłacie kredytu, powód pismem z dnia 21 lutego 2021 r. wezwał pozwaną do uregulowania wymagalnego zadłużenia, wynikającego z przedmiotowej umowy, wskazując, że w przypadku jego nieuiszczenia w wyznaczonym terminie może skutkować wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

(ostateczne wezwanie do zapłaty wraz z wydrukiem ze strony internetowej śledzenia przesyłek Poczty Polskiej k. 21 - 22)

W związku z faktem, iż pozwana nie dokonała spłaty w wyznaczonych terminach oraz w wyznaczonych kwotach, pismem z dnia 31 marca 2021 r. powód skierował do pozwanej wypowiedzenie umowy. Ponadto, powód wskazał, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach.

(wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem odbioru k. 25 -26v.)

Pismem z dnia 14 maja 2021 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 168.878,67 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pomimo wezwania pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania.

(wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 06.07.2021 r. k. 6)

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy. Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci: umowy kredytowej, wyciągu z ksiąg bankowych, historii rachunku kredytowego oraz korespondencji kierowanej przez bank do pozwanego. Ich autentyczność i wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana w toku procesu przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu. Dokumenty te co prawda miały walor wyłącznie dowodów z dokumentów prywatnych, tj. zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c., stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie objęte ich treścią, jednakże Sąd uznał, że są one wystarczające do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie i weryfikacji zasadności roszczenia powoda. W postępowaniu cywilnym dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Autentyczność dokumentów prywatnych i urzędowych oraz prawdziwość treści dokumentów urzędowych nie była kwestionowana przez żadną ze stron w oparciu o treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 252 k.p.c. i art. 253 k.p.c. Także Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby uczynić to z urzędu. Tym samym okazały się one przydatne w sprawie, stając się podstawą powyższych ustaleń faktycznych. Okoliczność, że żadna ze stron nie kwestionowała treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwoliła na potraktowanie tych kopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd nie dostrzegł potrzeby chociażby uzupełnienia materiału dowodowego o dowód z przesłuchania stron (strony). Dowód z przesłuchania w charakterze strony ma bowiem jedynie charakter uzupełniający, nie jest on obligatoryjny (Wyrok SA w Warszawie z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. VI ACa 1979/16). Na wyznaczony termin rozprawy pozwana nie stawiała się i nie złożyła usprawiedliwienia niestawiennictwa. Nie należy zatem dopuszczać dowodu z przesłuchania stron, jeżeli sąd za pomocą innych środków dowodowych wyrobi sobie przekonanie co do stanu faktycznego i zgłoszonych przez strony żądań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie powoda znajduje oparcie w przepisach ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Z kolei z przepisu art. 5 pkt 8 ustawy wynika, że całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta stanowi sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Przypomnieć również należy, iż zgodnie z zasadą swobody umów wyrażoną w treści art. 353 k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Na wstępie wskazać należy, że strona powodowa uczyniła zadość ciężącemu na niej obowiązкови i w sposób należyty wykazała, że między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy kredytu, że strona powodowa przekazała stronie pozwanej środki pieniężne określone w umowie oraz że strona pozwana uchybiła warunkom umowy nie wywiązując się z obowiązku spłaty zaciągniętej wierzytelności. Powód, składając do akt kopię umowy kredytowej wykazał, że została zawarta taka umowa z pozwaną, a także udowodnił, na jakich warunkach nastąpiło udzielenie kredytu. Następnie, składając dowód w postaci wykazu operacji na rachunku udowodnił, że pozwana nie wywiązywała się ze zobowiązań określonych w umowie, co doprowadziło do powstania ujemnego salda i upoważniało bank do wypowiedzenia umowy oraz postawienia całej należności w stan wymagalności. Składając dowody w postaci kopii wypowiedzenia umowy wraz z dowodem nadania, powód wykazał, że do wypowiedzenia umowy doszło, a w konsekwencji, że cała należność wynikająca z umowy stała się wymagalna. Wypowiedzenie skierowane do pozwanej przez powoda miało charakter warunkowy. Oznacza to, że jeżeli pozwana dokonałaby spłaty wymaganego zadłużenia, wypowiedzenie stałoby się niejako automatycznie nieskuteczne, a umowa byłaby w tej sytuacji kontynuowana na dotychczasowych zasadach. Taka konstrukcja, zawierająca zastrzeżenie, nie może zostać uznana za nieprawidłową (zob. wyrok SN z dnia 24.09.2015 r., sygn. akt V CSK 698/14, postanowienie SN z dnia 22.03.2013 r., sygn. akt II CZP 85/12).

W nawiązaniu do zarzutu dotyczącego nieudowodnienia zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia oraz wysokości odsetek należy zwrócić uwagę na fakt, iż dochodzona w niniejszej sprawie wierzytelność wynika z umowy kredytu konsolidacyjnego z dnia 22 stycznia 2019 r. Zawierając umowę pozwana w sposób swobodny i dobrowolny przyjęła i zaakceptowała warunki umowy. Tym samym zobowiązała się do spłaty zaciągniętej pożyczki w ratach miesięcznych płatnych w terminach i wysokości określonej w harmonogramie stanowiącym załącznik do umowy. W związku z niewywiązaniem się z umowy powódka wypowiedziała umowę, a roszczenie w całości zostało postawione w stan wymagalności. W przedmiotowym przypadku roszczenie było precyzyjnie określone w treści wypowiedzenia, gdzie wskazana była data i numer umowy pożyczki, z którego wynika dochodzona wierzytelność. Zdaniem Sądu, pozwana nie udowodniła kwestii spełnienia przedmiotowego roszczenia w całości, a to na pozwanej spoczywa ciężar dowodu, że wykonała ciężące na niej zobowiązanie. Zgodnie z umową powódka zobowiązała się przekazać pozwanej wskazaną kwotę, co też uczyniła na okoliczność czego przedstawiła stosowne dokumenty. Zgodnie zaś z postanowieniami umowy na pozwanej jako kredytobiorcy spoczywał obowiązek uiszczania na rzecz powódki kwot przewidzianych w harmonogramie spłat. W niniejszej sprawie pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu na tę okoliczność. Z tego względu należało dać wiarę powódce, że pozwana nie uregulowała rat pożyczki i na dzień wniesienia pozwu z tego tytułu była winna powódce żądanej kwotę, co też wynika z załączonych przez stronę powodową dowodów. Podejmując czynność faktyczną stanowiącą realizację postanowień umowy, pozwana potwierdziła istnienie pomiędzy nią, a powódką stosunku prawnego wynikającego z zawartej umowy. Co więcej przystąpienie przez nią do spłaty zaciągniętego zobowiązania potwierdza, iż otrzymała środki z tytułu udzielonego kredytu. Jest rzeczą oczywistą, że gdyby pozwana nie otrzymała środków finansowych od powódki, to nie podjęłaby próby spłaty zaciągniętego zobowiązania. W związku z zaprzestaniem spłaty, powódka wypowiedziała umowę, a roszczenie w całości zostało postawione w stan wymagalności. Strona powodowa przedstawiła do akt sprawy wyciąg z ksiąg banku, z którego jednoznacznie wynika wysokość zadłużenia pozwanej i wyliczenie sumy należnych odsetek o niespłaconego kredytu – tym samym zarzut strony pozwanej o niewykazania wysokości dochodzonych kwot nie mógł odnieść zamierzonego

skutku. Co prawda wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie P 7/09 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe jest niezgodny z określonymi przepisami Konstytucji w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Co jednoznacznie wskazuje, że wyciąg ten nie może być w przedmiotowej sprawie dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 k.p.c., a więc nie korzysta z domniemania autentyczności i prawdziwości dokumentu urzędowego. Niemniej jednak wyciąg ten jest dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c. Dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza aniżeli moc dowodowa dokumentu urzędowego, nie przeszkadza to jednak w tym, aby sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art 233 k.p.c.) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy (por. Krzysztof Knoppek, Komentarz do art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, Lex). Treść dołączonego do pozwu wyciągu z ksiąg rachunkowych banku zawiera wszelkie dane niezbędne do identyfikacji umowy, z której wynika dochodzone pozwem roszczenie, szczegółowo określa kwotę roszczenia i wysokość odsetek. Do tego dokument ten w pełni koreluje z postanowieniami łączącej strony umowy jak również ze złożonymi przez stronę powodową szczegółowego rozliczenia umowy pożyczki.

Co do oceny argumentacji zbudowanej na zarzucie uchybienia przez powoda dyspozycji art. 75 c ust. 1 Prawa bankowego Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że zarzut ten jest chybiony. Powódka powiadomiła pozwaną o możliwości restrukturyzacji długu i powódka z niej skorzystała lecz powódka ostatecznie wyraziła zgody na jej dokonanie. Przepisy ustawy nie zawierają także dyspozycji obligującej bank do przedstawienia, stronie składającej taki wniosek, sposobu i metodyki oceny jej zdolności kredytowej, gdyż przepis art. 75c nie odwołuje się do art. 70 ust. 1 zd. 2 prawa bankowego. Ponadto przepis ten nie zmienia ani sposobu spełnienia świadczenia przez pożyczkobiorcę, ani terminu wymagalności roszczenia. Regulacja tego przepisu nie zawiera podobieństwa do konstrukcji prawnej dotyczącej wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego z art. 687 kc, która odnosi się do możliwości wypowiedzenia najmu bez zachowania terminu wypowiedzenia w celu umożliwienia osobie zobowiązanej do zapłaty uregulowania tej należności. Upředzenie najemcy o zamiarze wypowiedzenia i dokonana w jego następstwie zapłata niweczy bowiem uprawnienie do natychmiastowego rozwiązania najmu. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się jednak, że w wypadku wytoczenia powództwa o eksmisję - w sytuacji niedokonania przez wynajmującego upředzenia - doręczenie pozwu zastępuje to upředzenie i o ile upłynął miesięczny termin to należy przyjmować, że najemca został upředzony o zamiarze wypowiedzenia, a podtrzymywanie przez powoda powództwa i nieuregulowanie w okresie następnego miesiąca przez stronę pozwaną należności oznacza wolę definitywnego wypowiedzenia i jest skuteczne (uchwała Sądu Najwyższego z 22 lutego 1967 roku, III CZP 113/66 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 22 czerwca 2011 roku II CSK 587/10). Tak samo więc należy interpretować wytoczenie przez bank powództwa o zapłatę, a w sprawie niespornym jest, że pozwana nie złożyła po doręczeniu jej pozwu ponownego wniosku o restrukturyzację, który byłby przez bank uwzględniony. W sprawie nie podnosiła również, że w dacie rozwiązania umowy przez wypowiedzenie jej sytuacja finansowa była lepsza, niż to oceniał bank wypowiadając umowę i kwalifikowała ją do restrukturyzacji. Niedochowanie przewidzianej w tym przepisie procedury przez bank może być zatem rozważane jedynie w ramach odpowiedzialności odszkodowawczej banku, jeżeli na skutek niedochowania tej procedury pozwana poniosłaby szkodę, którego źródła będzie można upatrywać w nierzetelnym działaniu banku. Tylko w takiej sytuacji wprowadzenie obowiązku objętego art. 75c może wywoływać realne konsekwencje prawne, przerzucając na bank ciężar udowodnienia jego wykonania i braku arbitralności w rozpoznaniu wniosku o restrukturyzację w sytuacji jego nieuwzględnienia, pamiętając, że taka decyzja nadal zachowuje walor decyzji kredytowej.

W zakresie bardzo ogólnikowo sformułowanego zarzutu dotyczącego określenia wysokości prowizji za udzielenie kredytu mającej obciążać pozwaną stwierdzić należy, co następuje. Zgodnie z treścią art. 69 ust. 2 pkt 9) Prawa bankowego, umowa kredytu powinna określać wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje – co oznacza, że prowizja za udzielenie kredytu nie jest obligatoryjnym (koniecznym) elementem umowy kredytu. Prowizja jest elementem dodatkowym (fakultatywnym) stosunku prawnego wynikającego z udzielenia kredytu, przy czym w praktyce obrotu bankowego prowizja od udzielenia kredytu jest traktowana jako swoistego rodzaju wynagrodzenie

za czynności banku związane z zawarciem umowy i poprzedzające jej podpisanie (np. ocena zdolności kredytowej, przygotowanie i analiza dokumentów) – tzw. prowizja „przygotowawcza”. Zaznaczyć należy, że przy uwzględnieniu ekonomicznej istoty i koniecznej treści stosunku prawnego powstającego na podstawie umowy kredytu prowizja bankowa z pewnością nie stanowi głównego świadczenia pieniężnego obciążającego kredytobiorcę (tym jest bowiem – stosownie do treści art. 69 ust. 1 Prawa bankowego – zwrot kapitału kredytu wraz z odsetkami kapitałowymi określonymi w umowie), w szczególności także z uwagi na swoją fakultatywność. W szczególności prowizja – o ile niczego innego nie zastrzeżono wyraźnie w umowie stron – nie stanowi wynagrodzenia banku za korzystanie z kapitału kredytu, gdyż wynagrodzeniem takim są odsetki kapitałowe. Oznacza to, że prowizja bankowa nie jest głównym świadczeniem umownym, o jakim mowa w art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c., a zatem jej wysokość ustalona w umowie z konsumentem może i powinna być przedmiotem badania przez sąd z urzędu w oparciu o treść art. 385¹ k.c. (dodać należy, że nawet w razie przyjęcia poglądu przeciwnego, tj. w razie uznania prowizji za jedno z głównych świadczeń umownych w ramach umowy kredytu, jej wysokość ustalona w umowie z konsumentem może oraz powinna podlegać badaniu przez sąd przez pryzmat zasad współżycia społecznego, a to z uwagi na treść art. 58 § 2 k.c.). Podkreślić należy, że obowiązek sądu dotyczący badania z urzędu klauzul umownych, dotyczących m.in. wygórowanych kwotowo lub procentowo prowizji bankowych wynika w szczególności z jednoznacznych w tym zakresie postanowień art. 6 ust. 1 oraz 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.Urz.U.E.L nr 95, str. 29) oraz z treści art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. mówiącego o tym, że niedozwolone postanowienia umowne nie wiążą konsumenta, co oznacza skutek prawny następujący z mocy samego prawa, który zatem sąd z własnej inicjatywy ma obowiązek ustalić i uwzględnić.

Odnosząc powyższe do stanu niniejszej sprawy wskazać należy, że w ocenie Sądu łącząca strony umowa o kredyt zawarta została zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. Kwota kredytu wraz z prowizją jako przedmiot głównego świadczenia – udzielanego przez powoda i podlegającego zwrotowi przez pozwaną – została określona w sposób wystarczająco jasny. Precyzyjność postanowień umowy, ich zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta w ocenie Sądu nie powinna budzić wątpliwości. Zwrócić należy uwagę, iż pozwana dodatkowo uzyskała od banku formularz informacyjny zawierający precyzyjne i niezbędne informacje w kontekście zawieranej umowy. Wskazane w umowie koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim (tj. wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek) zostały ustalone na właściwym poziomie, mając na uwadze, że zgodnie z art. 36a ust. 2 tej ustawy, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 przywołanej ustawy.

Sąd pominął jako nieprzydatny dla wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, wnioski pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomii na okoliczności wskazane w odpowiedzi na pozew, z uwagi na nieprzydatność tego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy i zmierzający do jej nieuzasadnionego przewlekania. W sprawie strona pozwana przedstawiła dokładne wyliczenia i historię rachunku pozwanej dotyczące jej zadłużenia, a pozwana poza ogólnikowymi argumentami nie przedstawiła rzeczowych zarzutów dotyczących nierzetelności przedstawionych wyliczeń.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, że powód w pełni wykazał zasadność dochodzonego roszczenia w całości i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 171.079,73 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lipca 2021 r. (dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym) do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie 1. wyroku.

Jednocześnie, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 13.971,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się: równowartość opłaty od pozwu wniesionej przez powoda w kwocie łącznej 8.554,0000 zł, koszty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 5.400,00 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Przy ustaleniu wartości przedmiotu sporu na poziomie 202.541,00 zł, wysokość wynagrodzenia występującego w sprawie po stronie powoda adwokata ustalono na podstawie § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Biorąc powyższe pod uwagę, w zakresie kosztów procesu orzeczono jak w punkcie 2. wyroku.